

Козак – душа щира, звияжна та правдива!

СВЯТО ПІВНІ

Бог. Нація. Гетьманат.

Видання українського націоналістичного руху за Гетьманат

№25. 7 жовтня. 2015 р.

НАША ТРАДИЦІЯ ПОКРОВИ

14 жовтня – свято Покрови Пресвятої Богородиці або, як кажуть в народі, Святої Покрови. *"Покрова накриває траву листям, землю снігом, воду – льодом, а дівчат – шлюбним вінцем"*. Саме Покрова є початком відліку більшості українських повстань, бо саме в цей день закінчувалися всі сільські роботи, і навіть гречкосії розчарувавшись у врожаю могли з спокійною душею підхопити будь-яку двіжуху козаків.

Чого ми чекаємо від Покрови? Можливо чергового гучного маршу з черговими гучними закличками? Ходу в урядовий квартал, котра закінчиться традиційним безмізким штурмом Верховної Ради і затриманням останніх бійців вже невеликого активу? Молодий український націоналізм часів незалежності ще досі не може переломити мислення радянськими зразками. Час зрозуміти, що не існує сталих рамок, а успіх ховається в руйнуванні старих канонів. Якщо заблукавший в лісі буде слідувати однією стежкою, то він приречений на вічне блукання, яке можна припинити зміною маршруту.

Маршрут цьогорічної Покрови повинен виключити урядовий квартал і спрямувати марш до стін Лук'яніської Бастилії. Молоді хлопці і дівчата мають забути про рамки. Коли поет перебуває в кризі він має шукати нового натхнення або йти в небуття. Публіка не любить сталості, публіка любить креативність. Український націоналізм починає викликати більшу огиду, ніж стала система, бо він колись давав більшу надію. Люди люблять більше креативних початківців в протигагу сталим пенсіонерам, але якщо початківці починають регресувати їх зневажають ще більше.

Український правий рух зумів замінити радянські кадри новими креативними, але

змінити радянське мислення новим – ні. Якість все ще не перемагає кількість, рівно як креативність пригнічується раціональністю.

Ми зараз менш за все потребуємо реалістів, а скоріше романтиків. Як ми знаємо, за давньоукраїнською традицією Покрова дарувала дівчині вінок і починався період шлюбних свят. Проте, чи багато правих хлопчиків, що перебувають холодних тюремних камерах Лук'янівки казали про свою потаємнішу любов. Хто б не мріяв провести заручини в день військової звияги? Креативність і творчість є руйнівником систем. Стилєт б'є болючіше меча, бо саме стилєт надихає меч на кроваву гру. Світ здивується від Покровських заручин більше, ніж від чергової провокації біля Верховної Ради.

Покрова провокує не, тільки правих на дії. Вона провокує владу на дії. Останні обшуки в квартирах націоналістах тому підтвердження. Пом'якшення не буде. Ми самі поставили підпис під передачею мораторію на насилля. Згода зі смертю Білого стала точкою відліку. Після цього ніхто не сперечався з першими посадками. Зараз правий рух почав скулити, але він нагадає цуцика, котрому наступили на хвіст і він неспроможний вчиняти нові якісні дії, які зможуть запалити вогонь в очах хоча б сотні добровольців.

Креативність має стати нашою метою. Радянська епоха організації двіжу має повністю відмерти, а на її уламках вирости якісно новий правий рух, котрий здатний буде своєю творчою оригінальністю дати новий імпульс боротьбі. Забудь про провокації під Верховною Радою. Зустрінь Покрову з побратимом. Бо заручини – це двіж, а Покрова благословляє їх...

© **Ярослав БОЖКО**

«ВИБОРИ ЯК ПОЛІТИЧНИЙ РУДИМЕНТ»

Після відновлення примарної незалежності в серпні 1991 р., в Україні раз на 5 років відбувається дивовижне за видовищем дійство під назвою "вибори". І не важливо, чи-то вибори міського голови Бахмута або Сокаля, народних обранців Верховної Ради, айбо президента – все одно процес і результат однакові. Пригадаймо, що саме відбувається перед так званими "демократичними виборами": брудна передвиборча кампанія, підкуп виборців, "гречкократія", залякування опонентів, фальшування результатів виборів, крадіжка бюлетенів, "каруселі", серіал "Беркут бере штурмом виборчу дільницю", фальсифікації і підтасування, оголошення завідомо підготовлених результатів, прихід до влади чергової фракції бандюганів та олігархів-українофобів. Ось і всі механізми виборів в Україні...

За вікном осінь, а "на носі" чергові вибори і брудна політтехнологія. Нині українці в черговий раз обиратимуть "менше зло" до місцевих рад. Але давайте поміркуємо, чи такі в нас і справді чесні та демократичні вибори, за останні 25 років, що ми і далі користуємось цим зайвим і недолугим політичним рудиментом?! Розпочнемо з теорії та історичної довідки...

Вибори – це передбачена конституцією та законами форма прямого народовладдя, за якою шляхом голосування формуються представницькі органи державної влади та місцевого самоврядування. В історії відомі різні шляхи здійснення безпосередньої демократії, найдавніший з яких це Віче або Всенародні збори, де кожен міг висловлювати свою думку. Для прийняття рішень під час народних зборів різні нації використовували різні способи голосування. Давні елліни та римляни голосували піднятими руками або кидали у величезний глек чорні і білі боби, а новгородці голосували криком. Звідси походить і саме поняття "голосувати" – подавати голос. Перемагав на виборах той кандидат, за якого голосніше кричали. На Січі, голосуючи, запорожці кидали шапки до купи – "за" і "проти", з часом процедура виборів ускладнилась. Громадяни держави, що мають право брати участь у виборах, є виборцями, а коло виборців, що збирається голосувати чи голосує за певну політичну партію на парламентських, президентських чи місцевих виборах, називається електоратом. В незалежній Україні вибори як

демократичний інструмент був вперше реально задіяний у 1991 р., а пізніше став головним механізмом зміни однієї кланово-олігархічної еліти на іншу.

На цьогорічні місцеві вибори різні партії йдуть без реальних політичних програм та зовсім без механізмів рішень існуючих проблем. Хоча деякі політичні сили намагаються у часи війни монополізувати найкричущі та найболючіші теми для людей, отримавши майже 100%-ву підтримку так званого електорату у переддень виборів. Так, ВО "Батьківщина" у виборчій кампанії головний акцент робить на зниженні комунальних тарифів, президентська партія "Солідарність – Блок Петра Порошенка" анонсує проведення якихось міфічних кардинальних реформ, об'єднання "УКРОП" головний акцент у своїй передвиборчій кампанії робить на створення контрактної армії, патріоти з ВО "Свобода" як українофоби з "Опозиційного Блоку" акцентують увагу виборців на питаннях встановлення миру на Сході України. Але усі ці передвиборчі обіцянки ніщо інше як політичний "пшик", бульбашка, яка не дасть реально нічого українцям.

Перерахуємо обіцянки за їхньою спроможністю виконання:

1) зниження комунальних тарифів – цією програмою офіційно займається Кабінет Міністрів України та підзвітні йому відомства. Звісно, що на місцях комунальні підприємства вправі самі вирішувати, яку ціну на воду, опалення чи електроенергію їм встановити, але всі граничні цінові тарифи згори надає Уряд України. Тож тим, хто з гаслом зниження комунальних тарифів йде то місцевих рад, прийдеться орієнтуватись на забаганки уряду та економічної ситуації в країні, а це означає, що реально цю програму не реалізувати;

2) проведення кардинальних реформ – так анонсує себе пропрезидентська партія, яка нічого за 1,5 роки так і не зробила в країні, а лише домовляється з окупантам та підлаштовується під економічні забаганки європейських чиновників. Запровадження по всій Україні так званої "Патрульної Поліції" замість бариг з ДАІ, як однієї з кардинальних реформ, ще не принесло тих бажаних результатів, як скажімо реформи голови Одеської ОДА Міхейла Саакашвілі. Про обіцяну люстрацію мова взагалі не йде, адже

влада намагається повернутись до передреволюційних часів, гратуючи патріотів та амністуючи терористів. Тому, волати про реформи і мир це одне, а виконувати передвиборчі обіцянки – зовсім інше;

3) контрактна армія – і знов нас всіх хочуть обдурити. Шановні читачі, питання мобілізації, строкової служби та контрактної армії – це виключна стратегічна військова прерогатива Верховного Головнокомандувача, Верховної Ради та Міністерства оборони! Запам'ятайте, жодна з місцевих рад ніколи і ніяк не може замінити строкову службу на професійну контрактну армію – це нонсенс! Всі військові питання в усіх країнах світу вирішується верховною владою у столиці, а не якоюсь регіональною клікою в задріпаному селі;

4) встановлення миру – це одне з тих самих важливих стратегічних військових питань, яким займається верховна влада на чолі з Президентом України та відповідними міністерствами. Скажімо, Волинська обласна рада чи Маріупольська міська рада не в змозі самовільно вирішити питання з окупантом про встановлення миру, а тим паче про повернення захоплених ворогом територій і відшкодування ним збитків за нанесення матеріальної шкоди. Не обдурюйтеся, шановні українці!

Прийдешні вибори до місцевих рад запам'ятаються нам якоюсь глибинною безглуздістю і відмерлою стратегією більшовиків із гаслами на кшталт "міру мір", "землю крест'янам", "заводи робочім", "піво мне"... Кого ж тоді обирати, як, для чого? – Це цілком слушне на сьогодні запитання! Адже зрозуміло, що в будь-якому разі, які б не були результати, вітчизняні обранці будуть штампувати свої постанови на свій власний розсуд, не згадуючи передвиборчі обіцянки. Реальна політика давним-давно робиться поза стінами будь-якої урядової установи чи місцевої ради, як всі внутрішні, так і всі зовнішні питання тепер вирішуються у 3-х іноземних містах: у Москві, у Брюсселі та у Вашингтоні.

Після замрійливої та зрадженої перемоги Революції Гідності та розпочатої Кремлем військової агресії проти України, вплив Києва

на ситуації загалом втратив будь-який сенс. Воно й зрозуміло, економічна стагнація, більш ніж 1 млн. осіб вимушених переселенців, недобита українофобська контра та "полювання на патріотичних відьом" робить Україну не суб'єктом міжнародної політики, а об'єктом у вмілих руках закордонних ляльководів. І впливати на цю всю ситуацію ми, українські громадяни, можемо лише в якості платників податків та виборців. На сучасну українську політику впливають олігархи і чиновники, агентура західних і московських спецслужб, бандити і терористи, різні політичні та гламурні ток-шоу, але ми як виборці не маємо до неї рівно ніякого відношення. Чергові вибори вже стають нормою для використання окремо взятого підкормленого заздалегідь гречкою і потрібною політичною інформацією тупого електорату, який буде обирати "найменше з 2-х зол"...

Але це все узагальнююче, а хотілось конкретніше дивитись на цю ситуацію. Будь ласка, маємо нагоду! Є таке місто на Дніпрі, Січеслав, яке і досі носить назву більшовицького ката Грішки Петровського. Минулого року Дніпрапетровск став справжнім Бандерштатом-на-Дніпрі: закатав

у асфальт всі спроби поширити "руський мір" і останній шанс на повернення до влади регіоналів-реакціонерів. Після прийняття законів про декомунізацію розпочалися дебати з приводу перейменування, а нині ці дебати перейшли у політичну площину. Так, перемога фаворита донецького олігарха

Ріната Ахметова українофоба Саша Вілкула з його "Опозиційним Блоком" у Січеславі запустить "силовий сценарій" за зразком окупованого Донбасу. Різні політичні експерти стверджують, що олігарх Ігор Коломойського для переформатування сил у Верховній Раді і в цілому в країні буде проти цього, і захоче створити свою "народну республіку". Тож вибори у Січеславі визначають подальший порядок денний на майбутню зиму не тільки міста, а й України загалом.

Не треба бути гадалкою, щоб сказати з впевненістю – перемога Вілкула та

поплічників усіх олігархів є цілковитою загрозою не тільки для Січеслава, а й для всієї України. На жаль, через війну і тисячі героїчних смертей ми стали забувати про минушину, а то й зовсім прощати московським манкуртам їхні колишні злочини. Тож аби не було "лобового зіткнення" інтересів олігархів Ахметова з Порошенком проти Коломойського, треба вже зараз остаточно прибрати недолугий політичний рудимент як вибори.

Нас 25 років водять демократичною пустелею і обіцяють манну небесну у вигляді кращого життя, стабільності та реформ. Натомість, втрачена справжня національна українська державність скніє під московським чоботом з одного боку, та брюссельсько-вашингтонським грошовим мішком з іншого. Отримавши під час КаГЕБістських розбірок у Москві "даровану незалежність" 24 роки тому, ми не стали на шлях розбудови України як національної держави, як скажімо це зробили латиші, естонці, латиші, грузини, фіни чи євреї. Всі ці роки нас дурили виборами і намагались повернути у совєцьке рабське ярмо Московії, але ми сказали рішуче "НІ!". Тож на нас напали зі зброєю щоб змусити підкоритись, а тепер намагаються замирити з озброєним терористом в нашій же хаті.

Вибори, у тому вигляді як вони існують зараз – це недолугий політичний рудимент постсовєцької олігархічної системи під лаштованої під демократію та неокapіталізм. Нам не потрібно обирати "менше зло", особливо в часи війни, і думати, якби не помилитись. Нам потрібен рішучий керівник як Костянтин Острозький, Іван Виговський, Павло Полуботок, Микола Міхновський, Євген Коновалець, Роман Шухевич, який буде дійсно керувати Україною та визволяти наші етнічні землі від зайд-окупантів, а не цупити собі в кишеню бюджетні кошти чи приватизовувати стратегічні підприємства на цінній українській землі.

Замість виборчої демократії, а радше, псевдократії, українське суспільство має повернутись до своїх традицій, до політичного коріння державотворення. Мова йде про III-й Гетьманат, який пропонує сильну владу без партійщини і олігархату. Основна місія Руху за Гетьманат – формування української нації та національної держави нового циклу, де нація – це структурований етнос. Рух за Гетьманат має свою мету – творення глобальної української національної духовно-економічної держави-громади, що вкорінена у святу землю України

і підтримує на ній лад згідно з правилами Творця-Господа.

Рух за Гетьманат має за ідеологію чинний український націоналізм в його викристалізований формі – національний солідаризм (братерська солідарність усієї української нації і дружня солідарність з іншими націями світу на рівних правах). Форма глобальної національної держави-корпорації, Гетьманату, ідеально виступає контрагентом сучасній епосі глобалізації, адже втілює у життя традиційну національну державу корінного народу – українців.

Народження українського Гетьманату знаменуватиме кінець псевдо-цивілізації глобалізму і початок нової – вільні національні держави. Цивілізація вичерпала існуючу екологічну нішу й увійшла в глобальну кризу. Для виходу з неї потрібен стрибок у чистий простір. У майбутній боротьбі вистоять ті нації, які спроможуться здійснити світоглядну революцію, організаційний, екологічний і технологічний прориви. Українська нація дедалі більше усвідомлює себе господарем рідної землі і розуміє, що може покладатися лише на власні сили. Час перетворити мрії на реальність і сформуванати державу, спроможну вистояти в планетарній кризі та дати своїм громадянам вихід на вищий рівень самореалізації.

Реальні зміни на краще відбудуться лише з переходом до національного суспільного устрою – Гетьманату. Для цивілізованого переходу від новітньої руїни до Гетьманату потрібно прийняти нову, дійсно національну Конституцію. Перетворення України на сильну і процвітаючу світову державу має початися з вже сьогодні. Розуміючи сьогоднішню складну ситуацію в країні як катастрофічну, що нагадує нам агонію Української Держави восени 1918 р. та УНР весною 1920 р., хотілося б застерегти українців від помилок минулого.

Нас навчила історія, що довіряти меншому злу, то є поразка та голодомор, які неминуче переслідуватимуть прийдешні покоління українців. Маємо обрати вже зараз і остаточно – або робимо націоналістичну революцію і приводимо до влади військову хунту зібрану з патріотів України, або йдемо на вибори і гниємо далі в окупації під тиском Московії та Заходу. Іншого шляху у нас на сьогодні не має.

Українцю, вибір за тобою! Гетьманат буде! Слава Україні!

© Денис КОВАЛЬОВ

«НОВИЙ СУСПІЛЬНИЙ ЛАД»

Хто знає історію Європи, мусить зрозуміти, як радикально змінилося відношення провідних еліт Окциденту до Росії. Гасла французької революції — "свобода, рівність і братерство" (гасла теперішньої демократії) — zdeгенерувались, стали маскою хаосу...

Суспільний лад, до якого прагнемо, базується на двох основних засадах національній і етичній. Перша з них висуває вимогу нівеляції соціально-економічної боротьби кляс та встановлення в здобутках, що залежать від якісної вартості індивіда, немає: рівність повинна натомість виявлятися в установленні однакових об'єктивних умов для кожного громадянина, що має моральні дані для здобуття означених осягів, незалежно від того, з якої соціальної верстви (інтелігенції, робітництва чи селянства) він походить.

Націоналізм створює для всіх справедливі об'єктивні умови росту, залишаючи решту — творчості й волі кожного. Він є демократичним у тому розумінні, що понад усім ставить вимогу й засаду чину; з цього правила не признає винятків і від кожного жадає максимуму зусиль цілої індивідуальності. А тому, що осяги поодиноких індивідуальностей, навіть при релятивно-однакових зусиллях, все бувають різні, то вже самі закони природи встановлюють нерівність. Поняття абсолютної рівності взагалі не існує; її можна уявляти хіба тільки в абстракції. Тим більш нереальною стає вона в суспільному житті, що позначається законами змагу багатьох різних людських воľ і сил. Ніхто так переконливо не підтвердив цього факту, як саме большевизм, з банкрутством його початкових теорій комуністичної нівеляції індивідуальності й суспільства.

Саме поняття справедливості стоїть не раз у суперечності з поняттям рівності. Зокрема в суспільному житті вимога справедливості стоїть перед вимогою рівності. Демократизм націоналізму виявляється в тому, що перед кожним громадянином він ставить етичний постулат і його консеквенцію — постулат праці, як імператив, від якого ніхто не сміє ухилитися. Націоналізм підносить працю до рівня етичної засади. І саме це піднесення її на п'єдесталь моральної цінності, негує питоменну демоліберальному капіталізові ідею найманої праці. При такій інтерпретації праці самий капітал перестає бути тим, чим

він є в умовах демолібералізму. Бо в консеквенції цієї засади працедавцем стає фактично не одиниця, а найвище суспільне ество, що має абсолютні вартості й право встановлювати етичні закони, себто — нація.

Ця остання делегує свої компетенції окремим одиницям чи їх колективам, але вони виступають тільки суб'єктами переданого їм нацією права володіти майном і бути працедавцями, бо, наприклад, за діяння на шкоду суспільства можуть бути державою експропрійовані. При такому зіставленні ідеї праці й власності — право абсолютної власності на всі добра належать остаточно нації, її члени є постійними, дідовими ужитковцями й посівачами дібр; вони можуть на власній свободній внутрішній диспозиції міняти даний предмет праці на інший, але нація-держава залишає в своїй компетенції нормування їх прав включно до конфіскації власності.

Це є обмеження анархістично-свобідного диспонування засобами продукції з погляду на добро цілості — нації, суспільства й родини. Рівнобіжно із зростом у ширину й глибину національно-суспільної ідеї, з її penetрацією в широкі суспільні маси — настає переоцінка вартостей; повільний, важкий, повний труднощів перехід із індивідуально-егоїстичних позицій на суспільно-етичні. Живемо в добі убагороднення людини, скермування її на шлях добра духово й кровно їй близьких та нації; в добі героїчної моралі й героїчного стилю життя!

Після так усвідомленої компетенції нації-держави, стає зрозумілою вся хибність поняття "абсолютної" приватної власності. На релятивність цього вказувала ще аристотелівська теза, що людина є "політикон". Сучасний ступінь суспільної відомості вводить обмеження права власності на користь загального національного добра. Поняття приватної власності, як "абсолютної" категорії, компромітує принцип здорової індивідуальної ініціативності, запроваджуючи на її місце анархізм. В другу, ще більш абсурдну, крайність — попадає комунізм. Ні один, ні другий із них не має в суспільному житті творчого застосування. Обидві ці системи призабули кардинальний життєвий феномен — націю, що є органічною синтезою й регулятором усього.

Хто каже "необмежена" приватна власність — той виказує брак розуміння законів суспільного життя: чейже й у його уяві не вільно цю "обмеженість" вжити, наприклад, на те, щоб висадити... дім у повітря — бо це забороняють певні правові норми. Справді, бувають такі характерні факти, як ось, наприклад, в Бразилії, де плянтатори-капіталісти висипують каву в море в той час, як її не мають недостатком бразильські ж робітники, що її вирощують... На цей приклад ліберали можуть відповісти, що бразилійським капіталістам йде не про те, щоб не дати кави робітникам, але щоб вдержати господарську рівновагу в державі й у міжнародних торговельних відносинах. Але таку економічну "політику" можна виправдати хіба релятивно, себто, що при даній суспільно-виробничій структурі не існує інших можливостей до вдержання цієї рівноваги.

Нам проте йде не про релятивності, а про преміси, про суть, про основні зміни. Коли сучасна економіка доходить до таких абсурдів, то треба в основі змінити лібералістично-капіталістичний устрій, а не ліквідувати його палятивками, що, зменшуючи хвилю гарячку, залишають розкладові бактерії в самому організмі. Треба творити організацію суспільного життя на нових основах, вартостях і принципах та надати речам таке окреслення, яке відповідало б їх істотній суті. Новий світогляд вносить у життя глибокі зміни. Остаточне встановлення їх виявляється навіть у термінологічних окресленнях, в номенклатурі. Однакові окреслення мають у нас і, скажім, у демолібералів цілком різний зміст. У них (демолібералів) — гедоністичний егоїзм, як суть життя; у нас (націоналістів) — національно-суспільний глузд існування й суворий героїзм, як неодмінну рису ідеалізму — трагічну й глибоко-життєрадісну концепцію життя, що має в своїй основі героїчну етику.

Коли кажемо, що визнаємо засаду приватної власності, то зміст цього формулювання не покривається з дотепер існуючим. Вся атмосфера переоцінки різних вартостей життя визначає іншу ситуацію й для цієї вартости. Абсолютність демоліберального поняття власности відпадає; вона набуває новий етичний зміст, стаючи виразником природної людської тенденції виявляти себе індивідуально, творити свій світ праці й родини та сповняти обов'язки супроти національної спільноти. Стимули творчости в демолібералізмі лежать тільки в колі

егоїстичних побудників і бажань передусім зиску. Ми ж виховуємо загал у площині національно-суспільних мотивів і цілей. Тому, не раз подібний щодо форми суспільний інститут у своєму внутрішньому змісті стає цілком відмінним від того, що його встановила демоліберальна доба, як "святий і непорушний"...

Визнаючи свободне диспонування означеними засобами й предметами праці в рамках державних законів, що узглядають добро нації, родини й одиниці — цим належно оцінюємо позитиви суспільного росту людини, які їй дають і, віддані до її користування, матеріальні вартості.

Характерною рисою української народної вдачі є високе почуття особистої гідности, сильна — у великій мірі з землею зв'язана — родинна й родова самоокресленість, що протиставиться "общинницькому" стилю життя й духа московської маси. Європейські принципи особистої гідности й духового аристократизму — принципи ноблес обліж завжди були чужі Московії. Заналізувавши характер українця, пізнаємо, куди йде загальна напрямна його суспільного розвою; наше завдання лежить у розбудові органічно врослого в нього національно-суспільного ідеалізму, через синтетичне споєння всіх його сил в ідеї батьківщини.

Одним з елементів цієї розбудови є й своєрідного стилю — підпорядкована усталеній ієрархії вартостей — індивідуальна власність. Обмежуємо не свободу, а виєлімінуємо анархію! Ніде немає більш розумних свобод, як у націоналістичній державі; ніде немає кращих середників задоволення розумних потреб і прагнень народних мас, як саме в державному устрою націоналістичного типу, що своєю формою і методами кермування є диктатурою цілої нації. Ідею цієї життєвої, конструктивної ієрархії — демоліберали намагаються компромітувати всіма силами...

Про нарід піклуються тільки його найкращі, що органічно виростають із-поміж усіх його верств. Керма цих найкращих елементів із усіх суспільних прошарків — це й є справжнє народоправство. Іде тут про якість і ті методи, якими цю керівну якість здобувається... Ідеться про самовиявлення людей працею, ідейністю і характером.

Розбудова суспільного життя йтиме по шляху уможливлення кожній одиниці, щоб вона дала максимум своїх сил і здібностей для національного росту. Індивідуальність матиме можливість широкого і повного розвитку, але в національних рамках; її інтерес буде

гармонізуватися з загальним добром і творитиме з ним єдність. Не невільника власної держави хочемо творити, але вільною громадянина, що в праці знаходить себе, розвиває свою особовість. Найкращі, найактивніші, найбільш творчі з цих вільних громадян творитимуть провідну верству, що триматиме керму масами й, будучи органічно з ґрунту зв'язаного з ними, сумлінно дбатиме про їх добро.

Провідна еліта нації, щоб мати право бути такою, повинна стати уосібленням ідеалізму й героїзму. Вона перша ставить чоло небезпекам і остання відступає, здійснюючи своїм власним прикладом і соціальну справедливість. Щойно тоді зможе вона видобути з нетрів душі народньої вартості, необхідні для національного росту й перекувати, в огні боротьби за свої ідеали, цілий нарід у армію воїнів.

Індивідуальна ініціатива має в націоналістичному суспільстві такі широкі можливості, що та орбіта — яку для неї закреслив демолібералізм, чи комунізм — не тільки не вистачає для людини квантитативно, але й зв'язує її якістю, і щодо мети. Нова людина в своїй ініціативності не шукатиме, йдучи за гоном гедоністичного егоїзму, якнайбільших досягнень тільки у матеріяльній площині, але змагатиме до розбудови цілості життя за стимулом націоналістичної ідеї, як того одинокого побудника чинности, що надає вартість людині й глузд її змагання.

Критерій керівної меншости, що найкраще знає інтереси цілості, — не матеріально-продукційний і не класовий, але ідейно-етичний. Він уможливить вступ у ряди провідної верстви кожному українцеві, від пастуха до професора й від капраля до маршала, — що гідний цього високого покликання. Тому, встановлюючи свій суспільний устрій, не трактуємо його стабільною вартістю; він може мінятися в формах і методах відповідно до розвоєвих процесів та вимог життя. В нашій загальній тенденції міститься прагнення якнайкраще скріплювати в кожную дану історичну добу силу нації для внутрішнього розвитку й зовнішнього промінювання. Ми хочемо направляти умови суспільного життя, але не тільки апелем до доброї волі й сумління громадян, а покликаючись на християнське милосердя, гуманність тощо. Бо вважаємо, що коли тільки це є мотивом усунення експлуатації й інших дефектів суспільного устрою — то це було б плеканням культу образи й приниженням гідности людини.

Немає нічого більш понижуючого для гідности людини, як одержання милостині, що її побудником є милосердя! Це був би устрій жебраків, а не вільних і гордих людей. Кожний справедливий суспільний устрій має в собі елементи білатеральних (двобічних) умов, взаємних зобов'язань — без ніяких ласк, милосердя й покори. Ніщо не pomoже апелювати до сумління капіталіста чи керівника большевицького совхозу, щоб не експлуатував робітника!

Суб'єктивно людський капіталіст може особисто краще трактувати своїх робітників, але нічого їм не порадить, бо він самий є тільки звеном у системі, шрубкою в машині, що силою своїх власних законів диктує йому робити саме так, а не інакше. І "найкраща" людина в злому устрої нічого не вдіє, хіба що стане... філантропом, коли вона не видвигає іншої ідеї, іншого стилю й організації життя та не стане борцем за нього. Борцем за ідеалістичну й героїчну етику життя! Ні толстовське духове "непротівлення" злу, ні сучасна декадентська інтерпретація моралі, ні відклик до гуманности, ні пасивні мученики — не знищать існуючого лиха! "Бастилії" знищували ідейні герої, що мали відвагу протиставлятися злу; ті, що не пасивним терпінням хотіли спасати друзів своїх, а жертвою й чином. Пасивний, хай і загорілий, фанатизм не приносить рятунку, й не може служити критерієм для оцінки етичної вартости діяння. Тільки активний, героїчний фанатизм творить життя й є його змістом.

Вертаючися до нашого прикладу, рекапітулюємо: без національної ідеї, без героїчного й етичного підходу до життєвих проблем — все залишиться по-старому. Дана людина може роздати все своє майно бідним, але устрій залишиться тим самим і в його системі нічого не зміниться. Може дехто й "послухає" закликів до "милосердя", але решта, що творить систему, залишиться й надалі з нею. "Просимо, допоможіть!" — бачимо на мурах міст, і образ заплаканої дитини, яка простягає руку, щоб зворушити серце... І це так звана "суспільна опіка"! Коли це хтось зачисляє до шляхетних жестів людини, то ми далекі від ідей, що їх змістом є жебрацтво!

Або інший образ: голодна дитина ділиться хлібом із собакою, а поруч... оргії здегенерованих багатіїв, що можливо тільки вчора продали зброю ворогам батьківщини і, не дивлячись на те, перебувають під охороною законів "великих демократій"! Стверджуємо: українській душі чужий демоліберальний капіталізм, як і його

антипод, а водночас матеріалістичний спільник — комунізм.

Як доказ наших повищих тверджень, вкажемо ще на приклад Католицької Церкви, що, замість поборювати лібералістичний гіперкапіталізм, апелювала до сумління його представників, а в наслідках сама опинилася під його впливами; протисуспільні й неестетичні засади капіталізму знайшли в колах церковників своє деяке застосування, хоч декларативно вони й є проти них.

Нічого не pomoже **"Rurum novarum"** ні **"Quadragesimo Anno"**, доки гасло лишатиметься пустою фразою! Але власне це й знаменне для римської Церкви, що в них не знаходять підтримки ідеалістичні рухи, які стають на шлях боротьби з "правими" й "лівими" інтернаціоналізмами та проведення далекосяжних соціальних реформ. Націоналізм викликається, як "дикунство", "зоологізм", як "тута за ножом і кров'ю" — натомість кокетується його профанаторів, що виступають під маркою "творчих", "католицьких" та інших "націоналістів"... Який же лад обіцяють Україні ці "творчо-католицькі" націоналісти? Наш псевдокатолицизм нічого не навчився з минушини й сучасності. А на цьому тратить Церква й релігія! Між тим грядуть важкі події й конфлікти. Нові катакомби розкриваються перед справжньою Українською Церквою. Хто лякається їх — той не ввійде до Христового Царства!

Націоналізм не заперечує певних досягнень суспільних устроїв у минушині, приймаючи з них те, що зберегло ще вартість і актуальність. Доосередні національні сили, діючи постійно впродовж віків, внесли нові творчі елементи. Ця неусвідомлена воля до консолідації шукала шляхів свого виявлення, її підхопив соціалізм, видвинувши робітничу клясу, як рішучий фактор суспільного життя. Робітництво справді видвигнуло себе, як соціальний фактор, але соціалізм спростачив усе і схотів стати гробокопателем національної ідеї. Життя викинуло його за свій борт!

Український націоналізм збагнув глузд новітнього суспільного життя й впродовж кількох років зумів відродити націю, що пішла за його ідеалами. Націоналізм не твердить, що сказане ним в дану епоху є його останнім словом. Бо він — життя, а життя вічно мінливе; в ньому відбувається вічна зміна понять, прагнень і інститутів. Суспільний лад розвивається у формах і методах, проте в засадах свого розвитку лишається незмінним. В процесі історії вага й

взаємовідносини суспільних груп були різними; відповідно до вимог епохи на кін життя видвигаються ті чи інші творчі суспільно-виборчі сили, здійснюючи національну ідею. В нашій добі й у наших умовах цією вирішальною національно-суспільною силою стають широкі народні продукуючі маси. І саме вони будуть підметом розбудови нового суспільного ладу. Задоволення їх розумних потреб, зміцнення волі й патріотизму, унешкідливлення всіх руйнівних відосередніх сил — ось методи скріплення нації.

Грядучий час — це вже не час боротьби самих армій, а цілих народів. Щоб вдержатися в цій борні й її виграти, необхідна єдність, витривалість, працездатність і активність цілої нації. Такою ж вона може стати тільки тоді, коли її внутрішнє існування буде побудоване на взаємному довір'ю, почутті справедливості та ідейно-етичній пов'язаності громадян у одне ціле; і не лише для зовнішньої перемоги, але й з мотивів почуття духової спорідненості та етичних спонук. Базуючи свій лад на принципах нації понад усе, протикласовості й праці, що виходять із непорушних преміс етичної натури — тим самим не можемо заперечити демолібералістичний капіталізм із усіма його похідними наслідками, що виявляються в своєрідних інституціях: "працедавці-пани" — "робітники-наймити"! Мусимо творити такий суспільний лад, щоб робітник мав повну свободу страйку, але щоб страйкова боротьба для робітника стала зайвою, бо ми змінимо дотеперішній експлуататорський устрій як несправедливий і такий, що мусів бути зміцнений. Бо сама страйкова боротьба вже свідчить про несправедливі підвалини цілої соціально-економічної будови, що згори припускає і санкціонує законність визиску, супроти якого треба боротися методами насильства.

В націоналістичному устрою не сміє бути місця для визиску, а тим самим і самочинних виявів боротьби з ним. Держава тут виступає не якимсь механічним регулятором між працею й капіталом, бо в обличчі з'ясованих вище засад зникає його експлуатуюча сила; є еманацією всіх досередніх суспільних сил і чинником, організуючим націю, яка стає її джерелом і підставою. Держава це власність усіх громадян — і всі будуть дбати за найсправедливіше її порякування і найсправедливіший соціальний лад, де робітник буде співгосподарем своєї держави, співкерівником її, учасником влади нації.

© Ярослав СТЕЦЬКО

«ВІЙНА КНЯЗЯ ІГОРЯ З ВІЗАНТІЄЮ»

Прагнучи твердо стати над Чорним морем, київський князь Ігор зустрів там серйозний опір з боку візантійських колоній і передусім рибалок Корсуня. Суперечка йшла з питань риболовлі в гирлі Дніпра і в Криму. У боротьбі з правителем України-Русі, візантійські базилей вперше почали використовувати орди печенігів, які часто нападали на землі України-Русі.

Проте Ігор старався жити з греками доброзичливо, і, якщо вірити Несторові, то у 935 р. кораблі і воїни Ігоря ходили з грецьким флотом у спільний похід до Італії. Все ж стосунки з Візантією робилися все більш конфліктними, і в 941 р. князь Ігор з 10 тис. суден, на яких було близько 40 тис. воїнів, увійшов до Чорного моря. Болгари, які тоді були союзниками Візантії, повідомили про це константинопольського базилевса, заявивши, що Ігор йде на Царград — столицю Візантії.

Київський князь Ігор встиг причалити до берега і, спустошуючи азійські береги, дійшов до самого Царграда. Греки не могли виступити великою силою, оскільки їхній основний флот перебував у поході проти арабів. Поставивши кораблі на якорі поблизу маяка, Ігор був готовий до битви і був так упевнений у перемозі, що велів своїм воїнам щадити ворогів і брати їх живими в полон.

Але удача не відповідала його прагненням. Зі сходу прийшли грецькі воєводи і оточили війська Ігоря з усіх боків. Порадившись із воїнами, Ігор пішов на греків і, як пише Нестор, що після злої січі, греки ледь могли перемогти. Війська Ігоря вночі сіли на кораблі і вирішили вийти у відкрите море. Але грецький флот під начальством воєводи Феофана Протовестіарія, оснащений так званим "грецьким вогнем".

Вцілілі руські кораблі із залишками війська відійшли до берегів Малої Азії, але там зіткнулися з добірним піхотним військом грецьких воєвод. Загрожуваний з моря грецьким флотом, з суходолу — грецькою піхотою і загальним голодом серед війська, з

великими втратами князь Ігор повернувся до вітчизни.

Про цей Ігорів похід говорять не лише візантійські, але й інші історики. Так, наприклад, кремонський єпископ Ліутпранд розповідає про те, що він чув від свого вітчима, який будучи послом у Царграді, *«власними очима бачив страту багатьох Ігоревих воїнів, взятих тоді в полон греками: варварство жахливе!»*. І, начебто роблячи висновки про грецькі звичаї, він говорить: *«Греки, зніжені розкішшю, боялися небезпек, але не злодійства»*.

Повернувшись до Києва, Ігор вирішив помститися грекам. Він почав збирати інше численне військо, закликав варягів з-за моря і найняв печенігів. У 944 р. князь Ігор із численним флотом і кіннотою знов пішов у Грецію. Мешканці Корсуня, довідавшись про це, послали сказати імператорові Роману, що йде Русь: кораблів у них безліч, покрили все море кораблями. Довідавшись про це,

грецький цар Роман послав до Ігоря своїх кращих бояр з проханням: *«Не ходи, але візьми данину, яку брав Олег; додам я ще до тієї данини»*. Ігореві війська вже дійшли до Дунаю, коли він зустрів грецьких бояр з посланням від імператора.

Ігор скликав дружину і став радитися з нею про пропозиції грецького царя. Як пише Нестор, дружина сказала Ігореві таке: *«Якщо цар так говорить, то чого ж нам ще більше, без битви візьмемо золото, срібло і дорогі тканини. Адже невідомо, хто переможе — ми чи вони? З морем не можна заздалегідь домовитися; тепер ми не землею ходимо, але по глибині морській: тут одна смерть загрожує нам усім»*. Так і було вирішено, Ігор послухався поради дружини. Направивши воїнів-печенігів на війну в Болгарську землю, сам Ігор, взявши у греків золото і тканини на всіх воїнів, повернувся назад до Києва.

© **Олег ЯСТРУБОВ**

«ЩО Є ЄВРОПА? ЄВРОПЕЄЦЬ – ХТО ВІН?»

З погляду геополітики та історії, Європа, насамперед, визначається своїми кордонами. У центрі Європи розташовується "ядро", утворене націями, які з часів раннього Середньовіччя мали спільну історію. Багатовікова взаємодія цих націй нерідко супроводжувалась конфліктами. Головним чином, мова йде про держави, які вийшли з Франкської імперії Карла Великого та її прилеглих територій: про ті держави, які згідно зі статтями Римського Договору від 1957 р., утворили так званій ЄС: Бельгія, Західна Німеччина, Італія, Люксембург, Нідерланди та Франція. Далі ми бачимо, як вимальовується наступне коло, що включає в себе атлантичні і північні держави, Східну Європу та Балкани. Нарешті, третє коло привілейованих спілок простягається впритул до меж азійської Росії.

Ми зараз говоримо зовсім не про політичний проект. Ми просто розмірковуємо про Європу в історичному ключі і нагадуємо вам про деякі її реалії, які можуть бути різними. Проте Європа – це щось більше, ніж географічні координати, що визначають її положення на мапі. Усвідомлення власної європейської приналежності з'явилося задовго до виникнення сучасного концепту єдиної Європи. В ході історії воно виявлялося під різними назвами: еллінізм, кельтська цивілізація, Римська імперія, Франкська держава, християнський світ, тощо. Подібно позачасовій традиції, Європа є результатом багатотисячолітнього співіснування народів, що її утворюють та, яким вона зобов'язана своїми специфікою і унікальним духовним спадком.

Європа почала свою історію в далекі первісні часи, як і інші стародавні цивілізації Китаю, Японії, Індії, Близького Сходу. Європа пов'язана з певного роду традиціями, які в процесі історії змінюють свій вигляд, не втрачаючи своєї суті. Європа пов'язана з особливими духовними цінностями, які диктують нам, як вчинити і яку модель поведінки обрати, навіть коли ми самі цього не помічаємо.

Традиція – це те, що визначає і розвиває індивідуальність, утворюючи ідентичність, надаючи життю особливий сенс. Мова йде не про зовнішню трансцендентність. Адже традиція – це "я", своєрідне **"ego"**, яке не залежить даному часовому виміру, бо живе як вираз "приватного" всередині

"універсального". Ім'я Європи вперше з'явилося 2500 років тому у Геродота та в "Описі землі" Гекатея Мілетського. І не випадково давньогрецький географ класифікував кельтів і скіфів як європейські народи, а не варварські! У ту епоху оформлялося самоусвідомлення європейського народу через військову загрозу перської навали. Це історична константа: ідентичність спільноти народжується під загрозою вторгнення чужої культури!

Так, 2000 років після битви при Саламіні – 29 травня 1453 р. – падіння Константинополя, яке стало найпотужнішим потрясінням для Європи. Східні кордони вже не могли протистояти хижим османським вторгненням. Одна лише Австрійська імперія Габсбургів мала ту військову силу, на яку можна було покластися в разі масованого наступу турецьких орд. Цей критичний момент став поштовхом до розвитку європейської свідомості в сучасному розумінні слова.

Європа як цивілізація має найстарішу і багатющу історію. Не беручи до уваги наскальний живопис первісної людини і мегалітичну культуру, історія не знала більшої кількості місць, в яких одночасно поширювався і розвивався б один і той же феномен. Середньовічне лицарство, епічна поезія, куртуазна любов, чернецтво, феодальні свободи, хрестові походи, готична архітектура, епоха Відродження, реформація, розширення за рахунок заморських територій, виникнення держав-націй, світське і релігійне бароко, музичні течії, Просвітництво, романтизм, промисловий переворот, підйом громадянства...

На відміну від інших народів, європейцям рідко доводилося замислюватися про свою ідентичність. Їм досить було жити, бути численним і сильним народом, часто змагатися один з одним за **Lebensraum**. Але тепер всьому цьому прийшов кінець! Жажливий 1914 р. впустив у Європу демона сумнівів щодо своєї приналежності. Прихильники уніфікації та знеособлення не розглядають питання про ідентичність. Тим не менш, ідентичність вимагає розгляду співтовариства в якості життєво важливого елемента в питанні про міжетнічні та територіальні межі...

© **Домінік ВЕННЕР**

«ОЛІГАРХАТ ЧИ ХУНТА?»

Нащо ж сьогодні дивиться український народ? На владу чи на війну? На солдатів чи на олігархів? Пусті слова, даремні обіцянки стають в одну лінію із героїзмом та мужністю наших бійців, які захищають українську землю, боронячи степ на Донбасі. В той час як кожен день у Пісках чи Широкіному, у Щасті чи Кримському гинуть молоді хлопці, котрі кладуть свої голови за Україну, її без меж вбиває та паплюжить наша, так би мовити, влада, яку так хотів бачити український народ.

Європейське майбутнє, європейський президент... Ось про що ми мріяли останні 10 років! А отримали політв'язнів, ганебні "мінські угоди" та все тих же ригівських щурів, що змогли пристосуватися до нового-старого олігархічного режиму під проводом "шоколадного короля". Щось не зовсім європейське життя... Де ж наша гордість та самопошана? Чому не мріємо про справжню українську державу із українською владою? Чому завжди маємо

підкорятись забаганкам відверто українофобських політичних сил та фінансовим "подачкам" у вигляді чергового кредиту від МВФ чи ЄС? Може вже досить бути рабами постійно мінливої тоталітарної

системи, якою управляють олігархи та маріонетки московського Кремля!?

Поодинокі виступи проти влади закінчуються або ув'язненням, в кращому випадку, або повномасштабною війною проти патріотів, як це сталося в Мукачевому наприкінці літа цього року. Куди ж дивиться український народ? Та відомо куди - у зомбоящик! Адже всі вже давно звикли до того, що все сказане і показане на екрані ТБ - це безкомпромісна правда. Вчорашні борці за свободу та незалежність вже встигли перетворитись на агентів Кремля та ворогів України. Як же так сталося?

На це питання є дуже проста відповідь - просто більшість українців занадто довірливі... Їм краще "трошки" почекати, аніж діяти одразу. Краще "перемир'я", аніж війна. Краще політв'язні, аніж Революція. З таким народом далеко ми не зйдемо, залишимося

навіки у передсмертній агонії новітнього совка, який вдягнув білі капці "руссава міра", тільки з владою олігархів та диктатом чиновників-бюрократів з ЄС.

Нам лишається тільки одне - жорстока, можливо кривава, але все ж таки національна і соціальна Революція водночас! Тільки так ми увійдемо в нову епоху, добу процвітання вільної України, яку нам заповідали Шевченко, Франко, Міхновський, Донцов, Бандера...

А пригадаймо нашу славетну історію! Були колись славетні часи князя Святослава Хороброго, запорозьких козаків, воїнів УПА... Та тепер нічого цього нема! Останню славу, останню честь сьогодні захищають наші хоробрі відчайдушні воїни на східному фронті в зоні проведення так званої АТО. Вони рятують нас від навали варварів, від знищення нас, українців як нації. Вони рятують нас від жаху війни та московського полону. І в той же час себе не жаліючи, йдуть

на смерть, під кулі, з вірою в майбутнє. З вірою в кращу державу із національною владою, дійсно народною, не від кого не залежну...

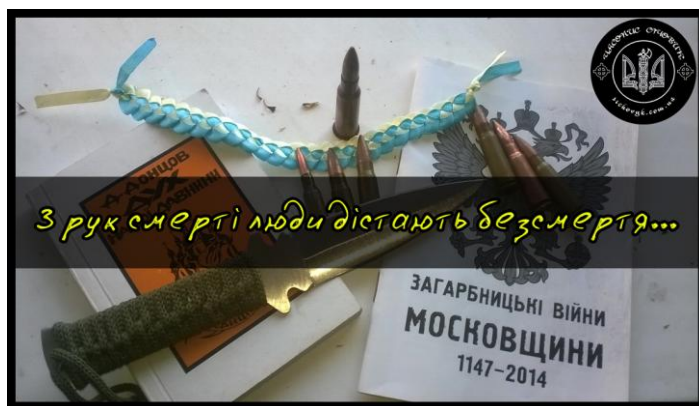
Ми ж з вами, брати та сестри, відповідаємо перед ними за здійснення їхніх мрій у мирному

зап'яллі. Бо все в наших руках, треба тільки захотіти та повірити в це, як вірять вони, справжня доля мирного життя. Наша Україна, ще побачить славетні часи, в нас ще будуть нові Святослави і козаки... Ми не забудемо героїзм УПА та воїнів Армії УНР, ми не забудемо нічого! Бо ми - українці, нація переможців!

Можна довго намагатися розгадувати політичні ігри наших супротивників і передбачати їх основні сценарії розвитку подій. Але так ніколи не переможеш. Це завжди відставання за часом. Ініціативу треба брати в свої руки. Нічого і ні від кого не чекати. Це наш проміжок часу, і саме нам треба діяти зараз.

Смерть байдужості! Захищаймо один одного! Слава Нації!

© **Павло КОВАЛЬОВ**

«НАМИСТО»

Коли людина завершує знайомитись із музеєм, історичною чи архітектурною пам'яткою, вона має підсвідому потребу придбати звідти сувенір, що нагадуватиме про перебування у цій містині. Сувеніри ж у різних куточках України, практично, однакові, а різняться між собою хіба що наліпками на чашках та малюнками на магнітах. Вибір, зрештою, на останніх двох групах і зупиняється.

Після чергового огляду музейного комплексу гетьманської столиці в Чигирині – пішов по сувеніри. Десяток відвідувачів вивчали прилавки, сподіваючись придбати щось на згадку. Я приєднався до них у цій ритуальній справі. Чашки й магніти з усіма можливими видами були скуплені під час попередніх візитів. Тому вітрини вивчав ретельно.

Мою увагу привернула полиця з намистами. Вибір був широкий – і за матеріалом виготовлення, і за кольором. Старовинна жіноча прикраса незапам'ятних часів. Очі підсвідомо вибирали намисто, а у пам'яті виринала цитата арабського письменника Ахмеда Ібн-Фадлана – із його опису русів у місті Булгарі в 900-х роках: *"На шиях у них намиста із золота й срібла, так що, якщо людина володіє десятьма тисячами дирхем – то справляє своїй дружині одну низку намиста, а якщо володіє двадцятьма тисячами – то дві низки... таким чином, кожні десять тисяч дирхем додають низку намиста дружині, так що на шиї іншої з них буває багато рядів намист"*.

Зупинив увагу на великих червоних із ялівця у три ряди намистинах на прикрасі. Досвідчена продавчиня зрозуміла,

що я вже майже дозрів до того сувеніра. Вирахувавши траєкторію мого погляду, підійшла до намиста. Зняла його обережно й, демонструючи мені, промовила: *"Як же ж воно красно висітиме у Вашої дружини..."*

Я не дав закінчити їй фразу, й стиха, з образою в голосі, промовив: *"Як Ви так можете говорити?"* Продавчиня налякано зиркнула на мене, не розуміючи, що саме мене образило у її пропозиції. Я спокійно продовжував: *"У моєї дружини - намисто не висить, а лежить"*. Після цієї фрази усі чоловіки у крамниці повернули обличчя до мене.

Глянувши зверхньо, зробив "контрольний в голову", показавши долонею кут, під яким у дружини лежить намисто, прокоментувавши: *"Отак лежить"*. Чоловіки говорили дуже гарні слова. І не скільки про намисто, як про його безпосереднє розміщення. Один із поціновувачів українських прикрас зазначив, що під таким кутом – навіть найдешевше намисто виглядатиме доволі пристойно.

Обговорення тривало, подавчиня, поклигавши після невеличкої нервової напруги, посміхалась, пакуючи моє придбання.

Неспішно йшов із крамниці до "Посольського шинку" – підкріпитися перед тривалим шляхом додому. З голови не йшла статусність намиста, описаного арабським істориком. Своєрідний **"Forbes"** існував і тоді: один погляд на дружину – і статок сім'ї вже відомий. У наш час так не можна. Перерахує молодий податківець у дружини кількість рядів намиста і... І навіть тобі такий **"Forbes"**?

© Юрко Фоменко

РЕДАКЦІЯ

Головний редактор - Денис Ковальов

Заступник головного редактора - Сашко Писаревський

Відповідальний секретар редколегії - Настуся Кузнецова

Технічний редактор - Роман Осадчук

Консультанти - Юрко Якуба та Людмила Громошук

Усі ваші відгуки та пропозиції надсилайте нам на електронну поштову скриньку:

м. Стислав / SichovukInfo@ukr.net / sichovuk.com.ua

